

opusdei.org

Carta do Prelado (decembro 2013)

Acabado o Ano da Fe, o Prelado reflexiona sobre como esa fe ha de traducirse no comportamento diario, contando coa axuda dos medios de santificación que Xesucristo deixou á Igrexa.

12-12-2013

Queridísimos: que Xesús gárdeme ás miñas fillas e aos meus fillos!

O Romano Pontífice clausurou o Ano da fe: durante este tempo, coa axuda

de Deus, tratamos de acrecentar esa virtude teoloxal, raíz da vida cristiá, pedindo con insistencia ao Señor: *adáuge nobis fidem!* [1], auméntanos a fe e, con ela, a esperanza, o amor e a piedade. Agora, transcorridos estes meses de graza, co impulso recibido, procuremos esforzarnos para seguir camiñando día a día por esta senda que nos conduce ao Ceo. Recorramos á Santísima Virxe, Mestra de fe e de intimidade con Deus, para que volva eficaces os nosos desexos de fidelidade ao seu Fillo e á Igrexa.

Os documentos do maxisterio da Igrexa -recentemente tamén a encíclica *Lumen fidei* - puxeron de relevo dúas características esenciais que están na orixe da fe, tal como preséntanola o Novo Testamento. Se, dunha parte, san Pablo afirma que *fides ex audítu* [2], que a fe procede de escóitaa da Palabra de Deus lida e acollida na Igrexa, doutra parte, san Juan dános a coñecer que Xesucristo,

o Fillo de Deus encarnado, é *a luz verdadeira que ilumina a todo home que vén a este mundo* [3] ,

outorgándolle a capacidade de coñecer os misterios escondidos en Deus. Luz e palabra, palabra e luz, definen, pois, aspectos inseparables da fe que profesamos. Por iso é **urxente recuperar o carácter luminoso propio da fe, pois cando a súa chama apágase, todas as outras luces acaban languideciendo** [4] .

Agradecemos a Deus de todo corazón, fillas e fillos meus, estes resplandores que o Espírito Santo, servíndose do maxisterio da Igrexa e da vida dos santos, acende constantemente en nós: afanémonos en acollelos e en deixarnos guiar polo Paráclito na nosa existencia cotiá.

A mediados do mes pasado, celebrouse en Roma un congreso sobre "San Xosemaría e o pensamento teolóxico". Analizouse

como a predicación e o testemuño dos santos achegan luces novas para profundar na fe e, en consecuencia, para profundar na exposición científica da doutrina. Este congreso constituíu unha nova ocasión para difundir máis, no ambiente teolóxico, os matices singulares da mensaxe que o noso Pai recibiu de Deus o 2 de outubro de 1928, co encargo de que os transmitise aos cristiáns, especialmente aos que se achan inmersos nas actividades familiares, profesionais, sociais, etc., da vida corrente.

Ás verdades da fe contidas nos artigos do Credo, referínme nos meses pasados. Quero agora axudarvos e axudarme a sacar consecuencias que impregnen con esta virtude a nosa existencia nos meses sucesivos; é dicir, profundar en como a fe ha de traducirse no comportamento diario, de modo que ilumine realmente a nosa mente,

fortaleza a nosa vontade e enardezca o noso corazón, para levar o coñecemento e o amor de Deus á nosa conduta e a todas as almas.

O punto de partida consiste en confiar plenamente que na Igrexa posuímos a plenitude dos medios de santificación, que nos deixou Xesucristo. Entre outros, destacan a recepción dos sacramentos, o cumprimento dos mandamentos de Deus e da Igrexa, e a oración, como resume a encíclica *Lumen fidei* .

Os sacramentos son accións de Cristo coas que a súa Humanidade Santísima, gloriosa no Ceo, ponse en contacto inmediato e directo coas almas, para santificarlas. Ademais, o Espírito Santo segue tamén outras vías -descoñecidas para nós-, coas que atrae ás persoas. Con todo, o Papa advirte que **nosa cultura perdeu a percepción desta presenza concreta de Deus, da súa**

acción no mundo. Pensamos que Deus só se atopa máis aló, noutro nivel de realidade, separado das nosas relacións concretas. Pero se así fose, se Deus fose incapaz de intervir no mundo, o seu amor non sería verdadeiramente poderoso, verdadeiramente real [5] .

Repasemos o ensino de san Xosemaría, plasmada xa nos seus anos de mocidade, cando escribía: *é preciso convencerse de que Deus está xunto a nós de continuo. - Vivimos coma se o Señor estivese alá lonxe, onde brillan as estrelas, e non consideramos que tamén está sempre ao noso lado. E está como un Pai amoroso -a cada un de nós quérenos máis que todas as nais do mundo poden querer aos seus fillos-, axudándonos, inspirándonos, bendicindo... e perdoando (...). Preciso é que nos empapemos, que nos saturemos de*

***que Pai e moi Pai noso é o Señor
que está xunto a nós e nos ceos [6] .***

Especialmente cúmprese ao recibir a absolución sacramental e a Eucaristía. Movidos por esta convicción de fe, que seguridade adquírese no perdón e na proximidade do noso Señor, que paz derrámase tamén sobre a alma, e como nos facemos capaces de contaxiar esa serenidade ao noso ao redor! Por iso non me cansarei nunca de insistir en que, cada vez que acudamos a eses sacramentos, fagámolo coa plena certeza de que é o Espírito Santo quen nos atrae, por Xesucristo, ao amor do Pai.

Levemos estas consideracións ás pelexas da propia loita interior. Podemos ser santos, debemos ser santos, a pesar dos nosos defectos e das nosas caídas, porque Deus chámamos a entrar na intimidade da súa vida divina como fillos seus en

Xesucristo, e ofrécenos todos os remedios. Coa graza dos sacramentos e na oración, resulta máis hacedero cumprir os mandamentos da lei divina e a fidelidade aos deberes propios do estado de cada un. **O decálogo non é un conxunto de preceptos negativos, senón indicacións concretas para saír do deserto do "eu" autorreferencial, pechado en si mesmo, e entrar en diálogo con Deus, deixándose abrazar polo seu misericordia para ser portador do seu misericordia [7] .**

Pidamos ao Señor que nos conceda unha fe forte, que vivifique todo o actuar. Certamente cremos na palabra de Deus, admirámonos ao ler e meditar o Evanxeo, pero quizá non cala profundamente nas nosas almas, até o punto de transformar todas e cada unha das accións. E cando chega a dificultade, a aridez, a resistencia do ambiente, quizá nos

desanimamos. Non será que a nosa fe se acha como durmida? Non teremos que contar máis coa acción do Paráclito, que inhabita na alma pola graza? Non ocorrerá que, ás veces, confiamos demasiado nas propias forzas? Meditemos a transformación dos Apóstolos en Pentecostés e axustémonos a esa guía do Señor, que se nos comunica tamén a través das prácticas de piedade cristiá que a Igrexa recomendou sempre: a oración mental, as jaculatorias e oracións vocais -principalmente o Rosario-, o ofrecemento de pequenas mortificacións, o coidado do exame de conciencia, o traballo ben acabado na presenza de Deus.

A vida interior -ensinaba o noso Pai- ***non é sentimento. Cando vemos con claridade que vale a pena amolarse un día e outro, un mes e outro mes, e outro ano, e a vida enteira, porque nos agarda***

despois o Amor no Ceo, cantas luces temos! Hai que remansar todo iso, fillos da miña alma. Hai que facer na nosa alma como un encoro que recolla todas esas grazas de Deus: a claridade, a luz, a dozura da entrega. E cando veña a escuridade, a noite, a amargura, haberá que ir lanzarse no medio desas augas limpas da graza do Señor. Aínda que nese momento estea cego, eu vexo; aínda que estea seco, seime regado polas augas que saen desde o Corazón de Cristo até a vida eterna. Entón, fillos meus, perseveraremos na loita [8] .

Desta forma atoparémonos en condicións de axudar a outras persoas para que tamén camiñen expeditamente polas sendas da fe. En efecto, a fe non só mira a Xesús, senón que mira desde o punto de vista de Xesús, cos seus ollos: é unha participación no seu modo de

ver [9] . E o Señor tiña ollos para cada persoa singularmente considerada e para o xentío no seu conxunto. Por cada un e por todos baixou a este mundo noso, e por todos e cada un prosegue a súa obra salvadora. A nosa misión concrétase, pois, en levar ao contacto con Xesús a cantas persoas achemos no camiño da nosa existencia, comezando polas máis próximas. Así se comportaron os primeiros cristiáns, que obraron a conversión do mundo pagán.

Nunha antiga meditación, san Xosemaría consideraba o exemplo daqueles primeiros irmáns na fe: ***homes sen formación, sabedores do seu martirio e da súa morte violenta, aceptan con todo o papel de colaboradores de Cristo, na salvación do mundo, e parten a derrocar o paganismo e a encher a terra de sangue cristián. Moi pronto ha de acompañarlles, na predicación e no suplicio glorioso***

con que selan a fe predicada, Saulo, o antigo perseguidor, o que daba coces contra o aguillón (cfr. Hch 9, 5). Alá van todos, coa súa pureza, a limpar a charca sucia e verdosa do mundo pagán; a combater -coas pequenas virtudes que practican: o pudor, a modestia, o recato- a tendencia ao pracer daquela sociedade (...). Penetráronse até o mesmo corazón do mundo antigo: están en Roma. Que poderán realizar eles alí? A resposta móstranola a historia: o trono dos emperadores derrúbase e hoxe, despois de dous mil anos, Pedro segue sendo Bispo de Roma [10] .

Tamén hoxe, ante os desafíos da nova evangelización, habemos de manter moi vibrante a mesma esperanza. *Non est abbreviáta manus Dómini [11]* , o brazo de Deus non se ha empequeñecido. Pero necesítanse homes e mulleres de fe para que se

renoven os prodixios da Escritura. Hai poucos días, o Papa publicou a exhortación apostólica *Evangelii gáudium*, relativa ás conclusións da Asemblea ordinaria do último Sínodo dos Bispos, xustamente sobre a nova evangelización. Anímovos a coñecer ese texto que, sen ningunha dúbida, ofreceranos novas luces para dar máis impulso a esta gran tarefa.

Non quero pasar por alto o recordo de que o próximo 12 de decembro, festa da nosa Señora de Guadalupe, cúmprese un novo aniversario da locución divina que san Xosemaría - con palabras da Escritura- escoitou no ano 1931, no fondo da súa alma, en momentos de graves dificultades no desenvolvemento da Obra: *inter médium móntium pertransíbunt aquæ* [12]; a través dos montes pasarán as augas da graza, superando calquera obstáculo, todo o que se opón ao reino de Deus no progreso persoal e na vida da Igrexa e da humanidade.

Porque *esta é a vitoria que venceu ao mundo: a nosa fe* [13] .

Contribuiremos deste xeito a realizar a aspiración do noso Pai, que descubrimos nos seus beizos e na súa pluma desde os primeiros momentos da fundación do Opus Dei: ***regnáre Christum vólumus!*** , queremos que Cristo reine.

Hoxe comeza o tempo de advento, semanas de preparación para a Natividade do Señor. Ben poden servirnos estes días -admirando unha vez máis a bondade e misericordia do noso Pai Deus, que envía o seu Fillo ao mundo- para renovar os nosos desexos de permanecer abertos, en todo momento, ás luces e ás palabras de Deus, sobre todo na lectura e meditación da Sacra Escritura.

O pórtico destas festas constitúeo a solemnidade da Inmaculada Concepción de María: mestra de fe,

esperanza nosa e exemplo
marabilloso de como se pode amar a
Deus e ao próximo por Deus, co
corazón, coa mente e cos sentidos
plenamente inmersos no Señor.
Esmerémonos na preparación desta
solemnidade, xa tan próxima,
acudindo con moito agarimo filial á
nosa Nai do Ceo.

Nesta oración deamos máis amplo
espazo a pedir pola Igrexa e polo
Papa, polos seus colaboradores, polas
miñas intencións, por todas as
necesidades espirituais e materiais
das mulleres e dos homes do noso
tempo. Que nunca nos deixen
indiferentes -grazas a deus, estou
seguro de que iso non sucede- as
dificultades materiais e espirituais -
ás veces, verdadeiras traxedias- que
afectan a tantas persoas no mundo
enteiro.

Son varios os aniversarios da Obra
durante este mes; entre outros, a

erección do Colexio Romano de Santa María, en 1953. Agradecemos a Deus todas as efemérides da historia da Obra.

Con todo agarimo, bendívos

o voso Pai

+ Xavier

Roma, 1 de decembro de 2013.

[1] *Lc* 17, 5.

[2] *Rm* 10, 17.

[3] *Jn* 1, 9.

[4] Papa Francisco, Litt. enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, n. 4.

[5] *Ibid* ., n. 17.

[6] San Xosemaría, *Camiño* , n. 267.

[7] Papa Francisco, Litt. enc. *Lumen fidei* , 29-VI-2013, n. 46.

[8] San Xosemaría, Notas dunha reunión familiar, 17-II-1974.

[9] Papa Francisco, Litt. enc. *Lumen fidei*, 29-VI-2013, n. 18.

[10] San Xosemaría, Notas dunha meditación, 26-VII-1937.

[11] *Is* 59, 1.

[12] *Sal* 103 (104) 10 (Vg).

[13] 1 *Jn* 5, 4.